38. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT

Maandag 29 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

OOST-INDIE.

— De bark *Sophia Fraser*, kapit. *Mackellar*, den 9. [...]mber te Singapore aangekomen, had op reis van Amoy [...] plaats een typhoon door te staan, waarbij een [ve]rschrikkelijk voorval plaats had. De typhoon begon den [..] Nov. ll., dezelve hield vier etmalen aan. Er bevonden [zich] 310 Chinesche koelies aan boord, dewelke te Amoy [in]genomen waren en naar Pinang overgebragt moesten wor[den]. Ten 3 ure in den morgen van den 28. Nov., toen [de] strijd der woedende elementen nog altijd voortduurde, [h]oorde men onder deze Chinesche passagiers in het tusschen[de]k een geweldig rumoer ontstaan; doch destijds was de [aa]ndacht der zeelieden, ten gevolge van den storm, zoo [zee]r op het schip zelf gevestigd, dat men niet konde onder[zo]eken, aan welke oorzaken dit gedruisch moest geweten [wo]rden. Met het aanbreken van den dag deed men een [o]nderzoek en bevond, dat er een gevecht onder de Chinezen [ha]d plaats gehad, met het noodlottig gevolg, dat een aan[ta]l dooden, deerlijk verminkt en niet minder gekwetsten [ge]vonden werden. Het gevecht had met stukken hout en [w]at men maar vinden kon plaats gehad.

Bij de monstering te Singapore werden er slechts 275 Chinezen bevonden; alzoo zijn er 35 op reis gestorven; 4 stierven gedurende den overtogt eenen natuurlijken dood, zoodat er vermoedelijk 31 bij het gevecht gebleven zijn, hoewel zulks niet met zekerheid kan worden opgegeven, uithoofde van de verwarring, die er zoowel door dit voorval als door den geweldigen storm heerschte. De ware reden van het gevecht is niet bekend; men vermoedt dat de passagiers in twee partijen, afkomstig van verschillende dorpen, verdeeld waren; dat tweedragt onder hen heerschte; dat de oneenigheid tusschen twee personen begon; dat ieder der anderen daarop partij gekozen heeft en alzoo een algemeen gevecht ontstaan is. Meest al de in leven geblevenen personen zijn meer of min gewond, een groot aantal hunner bevindt zich in het hospitaal te Singapore. Men houdt zich te dier plaatse met een geregtelijk onderzoek bezig.

ITALIE.

ROME, den 11. Maart. Eergisteren avond begaf de paus, gekleed als een eenvoudig priester, en vergezeld van mons. *Piccolomini*, zich naar eene avondschool in de Rioni de Monti, ondervroeg de scholieren en deelde de prijzen uit, welke uitdeeling juist dien avond plaats had. De onderwijzers ontvingen medailles van hem, terwijl hij hun de noodzakelijkheid te kennen gaf van eene goede opvoeding en een goed onderwijs der jeugd, dewijl het staatsgeluk daarop was gegrond. Bij zijn vertrek gaf hij eene somme gelds voor boekgeschenken bij het volgende examen. Hij werd bij het heengaan door het volk herkend, hetwelk hem nu met *viva Pio nono!* begroette.

DUITSCHLAND.

KARLSRUHE, den 10. Maart. Men is thans voor zeker onderrigt, dat het getal verongelukten bij den brand van den schouwburg, alleen voor deze stad, op bijna 200 moet gesteld worden; de mededeeling van de namen der verongelukten is door de policie verboden. Er zal op de plaats van het afgebrand gebouw geen ander opgerigt worden, aan uitspanning of vermaak gewijd, maar de nieuwe schouwburg zal geplaatst worden in den kleinen Erfprinsen-Tuin. De schade van het verbranden van den schouwburg wordt op ruim ƒ 3,000,000 geschat.

— De hongersnood in de westelijke kreitsen van Galicie moet, volgens geruchten, die zoo men hoopt overdreven zijn, een zoodanigen graad bereikt hebben, dat in sommige streken de armen zich met vleesch van menschelijke lijken hebben gevoed. (*A. Z.*)

ENGELAND.

— De laatste berigten uit Noord-Amerika luiden ten aanzien van de toevoeren van koorn veel gunstiger, dan velen verwachtten. De Amerikaansche staathuishoudkundigen schijnen eenparig van gevoelen te zijn, dat hun land in staat is, de koornschuur der gansche aarde te zijn, en alles wat tot hiertoe bekend is, bevestigt dit geloof. In ééne week heeft Nieuw-York 80,016 schepels koorn, 1622½ vaten meel en 21,473 vaten tarwe, en eene verbazende massa boonen, garst, varkensvleesch, hammen, enz. naar Liverpool, Glasgow en Londen uitgevoerd. Naar Frankrijk waren de verzendingen insgelijks aanzienlijk en met de lente zal de toevoer nog aanmerkelijk klimmen. Bij het afgaan der laatste berigten namen te Nieuw-York 76 en te Nieuw-Orleans 72 der grootste Amerikaansche schepen ladingen van levensmiddelen van allerlei soort voor Europa in; het getal schepen in de overige Amerikaansche havens, die koorn enz. voor Europa hadden, wordt even zoo hoog opgegeven. De granen worden in voorbeeldeloos groote bezendingen uit het binnenland naar de havens gebragt. Men kan zeker zijn, meldt men, dat dit jaar 1200 schepen door elkander van 500 tonnen last naar Europa zullen vertrekken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 23. Maart. Daar het koren gisteren te Londen gedaald is, is de markt hier ook lager. De voorraad van granen, slagtvee enz. was te Londen belangrijk.

— Op vele plaatsen meent men, dat alleen de ongehoorde winzucht der graankoopers den prijs der granen doet rijzen, en van daar vele ongeregeldheden en gisting onder het volk. Den 16. dezer hebben te Vervins (Aisne) ongeregeldheden plaats gehad, dewijl men het koren goedkooper begeerde.

— Uit St. Ay meldt men, dat daar den 18. dezer aan de deur van het raadhuis een papier was aangeplakt van den volgenden inhoud: « De dag der wrake is aangebroken: gij hebt behoefte aan brood, plundering of moord; er zijn rijken genoeg; doodt hen als ze u hun geld weigeren; verbrandt hunne huizen; vermoordt hunne vrouwen. Gij kent de inwoners, die hunnen wijn hebben verkocht? Bij hen moet ge u begeven. Plundert hunne kelders; vreest de gendarmen niet, men zal u ondersteunen; bovendien, als gij toch moet sterven, is het beter moordende te sterven dan van honger om te komen. Moedig voorwaarts! leve de plundering, het bloed en de dood!"

Daarop volgt eene lijst van 19 grondeigenaars wier geld gestolen, wier huizen verbrandt, van welke de vrouwen vermoord moeten worden. Dit geschrift, vrij van de grove taalfouten die doorgaans dat soort van stukken kenmerken, toonen dat de steller eene zekere opvoeding heeft genoten, en dat het niet alleen het graauw is, waarbij het eerste denkbeeld van moord en roof opgekomen, waartoe men het wil verleiden. Het blijkt tevens daaruit, dat het minder brood dan wel geld is, wat men wil, en dat de middelen om daartoe te geraken gezocht worden in roof en moord. De regering wordt op die omstandigheden bijzonder aandachtig gemaakt.

BELGIE.

— De plantengroei heeft sedert de laatste vorsten eene zoo sterke ontwikkeling bekomen, dat de meest gunstig in de zon geplaatste abrikozen- en perziken-boomen reeds in vollen bloei staan en dat de wijngaardsknoppen reeds zigtbaar beginnen uit te botten. Ook de velden leveren het vrolijkst aanzien, en zoo dit blijft voortgaan, zullen de tarwe en de rogge nooit beter uitgevallen zijn. Ten opzigte van het koolzaad is het gerucht van het mislukt zijn daarvan zeer overdreven geweest. Slechts de hoog en de meest aan den wind blootgestelde velden hebben nog al geleden.

— Uit Grammont schrijft men van den 22. Maart, dat de granen aldaar aanmerkelijk daalden, doch dat eenige personen, die belang hadden bij eene hooge markt, alles hadden aangewend, om den prijs te doen stijgen. Men had deze personen aan de politie aangegeven.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 25. Maart. Het wets-ontwerp tot verhooging van hoofdstuk IX A der begrooting van 1846 en 1847, voor de droogmaking van de Haarlemmermeer is in de zitting der Tweede Kamer van de Staten-Generaal van den 24. Maart met 24 tegen 21 stemmen *aangenomen.*

In het wets-ontwerp tot verlenging van den termijn voor de intrekking der muntbilletten wordt voorgesteld, den termijn in plaats van ult°. December 1847 te stellen op ult°. Dec. 1848.

Uit de memorie van toelichting wordt herinnerd, dat de waarde van de tot 1. Maart. ll. ingetrokkene oude muntspeciën bedraagt niet minder dan ƒ 59,282,821 05, en dat er nog in circulatie is geraamd een bedrag van ƒ 27,000,000.

Er zijn ƒ 20,647,645 aan nieuwe munt in omloop gebragt, en er is van muntbilletten uitgegeven een bedrag, vertegenwoordigende eene waarde van ƒ 30,000,000.

— Naar men wil, zullen ook dit jaar, even als in vorige jaren, de miliciens der ligting van 1846, die bij de verschillende korpsen der armee in reserven zijn geplaatst, weder voor den tijd van drie maanden in dienst worden opgeroepen, en wel van 15 mei tot 15 augustus aanstaande.

— De R. C. gemeente te Vollenhove is thans herderloos. Voor veertien dagen nam de waardige Pastoor afscheid van deze zijne gemeente en als een blijk van 's mans christelijke edelmoedigheid maakte hij haar bekend, dat allen, die iets van hem te vorderen hadden, zich ten spoedigsten geliefden aan te melden, ten einde het hun toekomende te ontvangen, terwijl aan allen werd kwijtgescholden, (waaronder vele geleende gelden) wat men aan den herder der gemeente verschuldigd was.

De man vond zich gedrongen, door de lasterlijke aantijgingen en grove beleediging hem aangedaan van de zijde zijner gemeente, zijne heilige bediening neder te leggen en zich met der woon elders te vestigen.

Vele leden der Hervormde gemeente aldaar, vooral onder de aanzienlijke standen, zien de man met leedwezen henengaan, en een oog van mededoogen volgt *hem* na, als het voorwerp van haat en verbittering, *hem* wien men liever als een loonbeeld van deugd en menschenliefde had moeten trachten na te volgen. — De eerwaarde Pastoor uit het nabuurige Kuinre, die de verloopene zondag de dienst aldaar verrigtte, begreep dit ook evenzeer en vermaande de gemeente tot rust en onderwerping, haar tevens bestraffende, over het gehouden gedrag en de daaruit voortvloeijende verwijdering van haren herder.

NIJMEGEN, den 24. Maart. Heden morgen stond nabij den Groenlander een huis in volle vlam; men zegt, dat er een kind zou zijn omgekomen, en dat ook de moeder, bij hare pogingen tot redding van haar kind, in de verdelgende vlammen omgekomen of aan de ontvangene wonden overleden zou zijn.

— Naar men verneemt, heeft de voorstelling, door de heeren officieren gegeven, ten voordeele van de Israëlitische en Luthersche armen, op den 22. dezer, omtrent zes honderd gulden opgebragt.

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

(Vervolg van onze vorige.)

In de grootste wanhoop was Price naar huis gegaan en den volgenden morgen ontwakende, bemerkte hij, dat hij den geheelen nacht in zijne bovenkleederen geslapen had.

Mevrouw Burton had op hare beurt van Ooks vrij wat reprimandes gekregen, doch de zaak was later weêr bijgelegd, en een jaar daarna las men in eenige der news papers heel kortaf:

Gehuwd
op heden:
C. Ooks
L. Burton.
Manchester 24. Mei 18. . . .

Toen de redevoering uit was, had geheel de Hampsteader burgerij zich om het zeerst beijverd, den grooten orateur hare hulde te bieden, en de directeur, Vernan geheeten, had hem tot belooning zijner moeite voor den volgenden middag, met zijne tegenwoordige huisgenooten, bij zich te dineren gevraagd. Vervolgens was hij met Smelton en Annet naar huis gegaan, men had naar den huisheer, op wien men reeds wel een uur gewacht had, gevraagd, en de koetsier had geantwoord dat mijnheer reeds lang in de veêren lag.

Den volgenden morgen bij zijn ontwaken, was het Harri's eerste werk om Price, dien hij, zoo als we weten, den vorigen avond niet meer had gesproken, het verzoek van Vernan mede te deelen, en daar hij hem zelfs ten tien ure nog nergens anders in huis kon vinden en men ook reeds zonder hem ontbeten had, begaf hij zich regelregt naar Price's slaapkamer. Daar keek hij op toen hij zijnen gastheer in deszelfs volle lengte en in volle tenue boven op de dekens zag liggen slapen; hij riep, kuchte en riep nog eens, maar Price droomde slechts van mevrouw Burton, ofschoon Harri meende dat hij te weinig van zijne redevoering gehoord en te veel uit de flesch gedronken had. Met de meest mogelijke stilte verliet hij het slaapvertrek en wachtte geduldig het oogenblik af, dat zijn vriends oom en aanstaande schoonvader – het was maar een in den zesden graad aangetrouwde oom – zich uit eigene beweging zou kunnen vertoonen.

Bij het vernemen van de invitatie was Price goed in zijn schik; van daar dan ook dat precies ten twee ure drie heeren en eene dame de deur bij Vernan binnen traden, van waar zij door eene meid en twee jonge katten, die eene zeer onaangename geenszins welriekende geur van zich gaven, naar eene achterkamer werd geleid.

Een aantal gasten, die reeds in de achterkamer verzameld waren, verlieten hunne stoelen om de binnenkomenden welkom te heeten, en daar Harri altijd de achterste was, had hij gedurende al die formaliteiten juist den tijd, om het voorkomen der aanwezige personen naauwkeurig op te nemen, en daaruit hunne karakters en manieren af te leiden. In het eerst zagen eenigen hem met onverholene nieuwsgierigheid aan, omdat hij met zijne zevenkleurige kleederen thans zoo afstak bij de zwarte deftigheid, welke hij op den katheder had vertoond; maar bemerkende dat hij in alle opzigten, zoowel moreel als physiek dezelfde persoon was, dien zij den vorigen avond, gedurende vier lange uren van uit de laagte bewonderden, familiariseerden zij zich meer en meer met hem, en de conversatie werd daardoor alle stijfheid benomen.

De heer Vernan was een man met een ontzettend dikken buik. De arme Diogenes leefde in eene ton, maar hier was het blaadje omgekeerd, hier leefde de ton in Vernan. Hij was iemand, die veel van de wetenschappen en de litteratuur hield, en daarom ook drie talen kon spreken; dat is te zeggen: van drie talen zoo veel wist als iemand die fransch heeft geleerd, en oui en non kan zeggen. Maar hij beminde de wetenschappen en dit was voldoende geweest, om hem directeur van het matigheids-genootschap te doen worden.

Toen men aan tafel zat, en – hoe verduiveld ongelukkig – juist toen Harri een vierde van een hoen in zijnen mond had, stelde Vernan ter eere van Harri Jackson, klerk op het kantoor van een directeur van een matigheids genootschap te Londen, en thans gelogeerd bij den heer Price, een toast in, hetgeen met luid gejuich werd aangenomen. Fatsoenshalve moest Harri dezen toast met eene aanspraak beantwoorden, maar dat weêrgasche stuk hoen zat hem achtkant in den weg. Hij kaauwde zoo hard hij maar kon, doch het wilde niet fijn en hij moest zwijgen, waarover men zich niet weinig verwonderde.

Bij het binnenkomen had Harri dadelijk bemerkt dat de dochter van Vernan er niet slecht uitzag; ja! wij zullen het maar gul bekennen, hare schoonheid had zijn hart getroffen. Gedurende den geheelen maaltijd was hij in eene vreeselijke gemoedsbeweging, zijn hart klopte hevig, en hij keek iedereen aan, of men hem ook aanzag. Mary Vernan had wel opgemerkt dat hij haar met eene zekere, alleen aan verliefde menschen, bekende vreesachtigheid had aangezien, en dat hij, wanneer zij dan hare oogen opsloeg, tot over de ooren toe rood werd; maar als een verloofd meisje sloeg zij daar verder geen acht op.

Na het diner echter werd er voorgesteld om eens in den tuin te gaan wandelen, wat met een algemeen « goed!" beantwoord werd. En nu deed Harri den stoutsten zet van geheel zijn leven; hij presenteerde namelijk zijnen arm aan Mary Vernan, en deze volstrekt geen kwaad vermoedende, omdat haar minnaar in Liverpool was, accepteerde denzelven. Daar zat de spijker in den muur, het was dus zaak denzelve dieper in te slaan.

Eensklaps zeide hij: « Lief weêr, niet waar, Mary?"

– Allerliefst! antwoordde deze, het kan niet beter.

– Gij althans ziet er allerliefst uit, hernam Jackson.

– Mijnheer Jackson! zeide Mary met neêrgeslagen oogen, haren arm terugtrekkende.

– Gij zijt een engel! riep Harri hartstogtelijk uit.

– Mijnheer! zeide Mary, ik zal mij moeten verwijderen, neem mij niet kwalijk, maar. . . . .

– Ik verhaal het, gij zijt een engel! hervatte Jackson weder, op zijne knieën vallende, ik bezweer u, geliefde, ik bid u,

— In Gorinchem zijn de leden der afgescheidene gemeente tóó geleerd, dat zij hunnen dominé, wanneer hij de textuitlegging niet naar hun zin doet, dadelijk per brief hun ongenoegen mededeelen. — Die kudde staat dan ook vacant te worden, daar Ds. haar te geleerd vindt om ze langer te onderwijzen.

VLISSINGEN, den 27. Maart. Naar wij vernemen zal Zr. Ms. transportschip *Dordrecht*, luit. ter zee 1e klasse *Modera*, in het begin der maand April aanstaande van hier naar Suriname zeilen; terwijl Zr. Ms. fregat *de Ryn* en de schooner-brik *Saparoea*, beiden liggende in 's rijks dok, in dienst zullen worden gesteld, bestemd voor eene reis naar Java; terwijl de kapt.-luit. ter zee *van Manen*, kommanderende Zr. Ms. stoomboot *Cerberus*, tot eene andere bestemming geroepen, dat kommandement zoude overgeven aan den luit. ter zee der 1e kl. *Hinlopen*.

Men verneemt wijders, dat de bemanning van Zr. Ms. fregat *Jason*, liggende in het Nieuwe Diep, herwaarts zoude worden gedirigeerd, en op het in dienst te stellen fregat *de Ryn*, overgaan, terwijl eerstgenoemd fregat buiten dienst zou worden gesteld.

MENGELINGEN.

17. Maart 1847.

De 17. Maart 1847 mag in de constitutionele geschiedenis van Nederland wel met goude letters staan aangeteekend. Het was de dag, waarop de drukpers, de koningin der aarde, over hare verdrukkers zegevierde: de dag, waarop de Uitgever der *Arnhemsche Courant* van alle regtsvervolging werd ontslagen. Gewigtig is die gebeurtenis voor het Nederlandsche Volk: Zij bevestigt het ons, op nieuw, dat de Hooge Raad, hoewel zitting houdende, te midden der coteriën van het vorstelijk 's Gravenhage, een helder begrip heeft van ware, constitutionele beginselen, en tegen welken prijs ook, niet dulden zal, dat men der Natie het palladium harer vrijheden, den hechtsten waarborg voor haar bestaan ontroove. Diep moet die uitspraak het gemoed hebben geschokt van hen, die de vermetele hand uitstaken, om het Volk deszelfs dierbaarst kleinood te ontrooven, die zich reeds bij voorraad in den val van hunnen vijand verheugden. Die woorden, vol zaligheid en verrukking voor een reeds te lang verdrukt volk, *gy zyt en blyft vry, uwe regten blyven ongeschonden*, zij knalden als een donderslag in de ooren van hen, die meenden, dat de prooi, waarop zij zoo lang met vurige blikken hadden gevlamd, reeds in hunne magt was en die hun nu zoo op eens was ontvallen. Hoe anders bij de kern, het onafhankelijke deel der Natie, wie deze woorden als eene liefelijke melodij in de ooren suisden. Honderden, ja duizenden weldenkenden betoonden den heer THIEME hunne ongeveinsde deelneming en de straten van Arnhem weergalmden van het gejuich eener opgewondene, juichende menigte.

Zoo ongekunsteld en ondubbelzinnig ontboezemt een in zijne regten hersteld volk het gevoel, dat het bezielt.

Zouden 's lands Ministers nu nog wanen, dat hunne zaak, de zaak des Volks zij?

Na de *strykstok*-ridders, de *comedie*-ridders. Versch behangen, de *componist*, de *schryver* en de *decorateur* der opera: *le Siège de Leide*. Denkelijk zullen volgen de *machinist*, de *souffleur*, de *lampist*, enz. De schoone *kunsten* worden prodigieus gehuldigd in ons land.

Is dat ook het geval met de schoone *gevoelens*, de vaderlandslievende *gezindheden*?

Waar is toch *uwe* decoratie? vrijzinnige schrijvers, die onvermoeid waakt en werkt, om volksgeest en burgerzin op te wekken en aan te kweeken, de feilen in den gang van het staatsbestuur aan te wijzen, te waarschuwen en vermanen, waar gij het algemeen belang in gevaar ziet; die onvermoeid, en, zonder te letten op lof of verguizing, op gunsten of ongenade; uwe pen toewijdt aan de verbreiding van licht en orde, van waarheid en regt, en u mannoedig in de bres stelt voor het waarachtig heil van troon en volk. – Waar is de *uwe*, drukkers en uitgevers, die uwe pers er voor ten dienste stelt?

Alles zwijgt. De heer THIEME toont een pak regtsdagvaardingen en vonnissen! De heeren VAN BEVERVOORDE en VAN HULST wijzen op kerkertraliën! De markies DE THOUARS rammelt met boeijen!......

Maar, waar zijn uwe gedachten? Wie decoreert toch *zulke* lieden? – De strijkstok, de schilderkwast, de piano, zie, dat zijn liefelijke instrumenten, waarmede men ons genot en verrukking verschaft. De kunstenaars streelen onze zinnen door bonte tafereelen en zoete melodiën; daardoor wordt men verrukt en weggesleept en vergeet men alle zorgen; maar wat heeft men aan die dorre pen, aan die ijzeren drukpers der publicisten van den dag? Geen greintje *amusement* is er te vinden in dat ernstig gedreun dier politieke zedenprekers, in dat lastig gegons der kritiek; het stoort onze rust, het bederft ons de verrukkelijke genoegens van den poëtischen hemel, waarin wij zwelgen. – Wie decoreert toch *zulke* lieden? – *Opposanten*, zoo waar! – Neen, vivat *don Pasquale!* vivat de *opera!* vivat *Arlequin!* – Weg met die vaderlandlievende pennelikkers, en hunne drooge prozaïsche taal der waarheid; eene taal, die, volgens wijlen den fameusen comedie-man VON KOTZEBUE, meestal klinkt *als eene ontstemde viool;* wij stoppen er de ooren voor digt.

Wel moge het u bekomen, Vorsten! en Hovelingen! die zoo denkt. De ware verdienstelijken bekommeren zich om dat nietig speelgoed niet, waarmede gij groote kinderen blijde maakt. Het bewustzijn, van naar pligt en geweten werkzaam te zijn voor de dure belangen des vaderlands, vergoedt ruimschoots het gemis der hofgunst en van alle daarmede verbondene lintjes en snuisterijen.

Zamenspraak tusschen Floris en Cicero.

CICERO.

Je weet vriend van 't geval,
De RAT *is uit de* VAL,
Dien THIEME, *ach! ik stik!*

FLORIS.

Bedaard!... VAN HULST *zit in de strik;*
Dus op ons streng verlangen,
Is er toch één gevangen;
En die twee vogels ziet,
En dan er één van schiet,
Die moet, in deze dagen,
Niet al te treurig klagen; —
Hij komt toch weêr in 't NET!

CICERO.

Maar CURTIUS *en de* WET?
Dit zijn twee gekke zaken,
Om 't REGTE, KROM *te maken!*
Maar gij meent altijd, — waar of niet? —
Dat ge alles beter overziet,
Dan iemand, die ook kijken kan,
Zoo goed als gij, — O, wijze man!

FLORIS.

Stop, stop, bedaard, bedaard, mijn heer!
Gij krenkt daar onbeschoft mijn eer;
't Is mijn schuld niet, — dus niet geknort, —
Dat ons geknoei in duigen stort!

CICERO.

Maar hoe het zij, ik krijg de schuld,
En ieder draagt zijn eigen bult.
Doch had ik mij maar niet gestoord,
Aan U, — want 't is zoo het behoort;
't Staat ieder vrij, wie 't ook mag zijn,
Om met een flesch azijn of wijn,
In de eene hand, en in de ander,
Een staatsstuk, en dan met elkander,
Te recenseren wat er staat;
Geen sterveling doet daar mede kwaad;
Dus 'k volg nooit meer uw raad, heer Floor!
Zoo de eerste regt, moet het er door!

FLORIS.

Het komt mij voor, vriend CICERO!
Wij moesten dit *maar laten zoo*
Gelijk het is, want als de kok
Met boddelier, om ééne slok,
Geducht hebben gekeven,
Dan weet Jan, Piet en alle man
Waar 't SMEERSEL *is gebleven,*
En dáár houd ik volstrekt niet van!

(*Z. N.*)

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. Maart. Sedert den 23. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Catharina, L. Nielson, Klurtebjerg, tarwe; de vrouw Trientje, C. de Beet, Delsun, garst; Catharina, N. Gauthier, Hamburg, Christina, D. G. Osterkamp, Heilighaven, beide tarwe; Wilhelmine, J. de Weerth, Bremen, rogge; Kroonprins, W. Mennen, New-York, stukgoed; vrouw Gezina, J. C. Lindeboom, Hamburg, rogge; Friedra Frantz, A. Adams, der Wolff J. Hanbes, beide Odessa, rogge; Albion, N. Liljedahl, New-York, stukgoed; Constantia, R. Zeeman, Odessa, lijnzaad, Charlotte, R. Muijs, New-Castle, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Magellaan, J. van der Steen, Gambia rivier, noten en huiden.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Adelheid, G. Melling, ballast, Oostzee; Hendrika, H. R. Schram, stukgoed, Rostoch, de Noordstar, J. B. Brouwer, haver, Belfast.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

verstoot mij niet!

– Mijnheer Jackson! ik ben verloofd, antwoordde Mary met eene half gesmoorde stem, maar duidelijk genoeg, dat Harri haar kon verstaan.

Deze korte, maar voor onzen Harri verschrikkelijke woorden doorboorden zijn hart; dit was te veel voor hem. Hij stond op, snelde heen, den tuin uit, het huis uit, naar de rivier om zich daarin aan zijne wanhoop ter prooi te geven, en een slagtoffer te worden van eene eerste opwelling der liefde. Naauwelijks stond hij echter bij dezelve of de hond van Jastink sprong hem voorbij; hij kwam weder tot zichzelven en ijlde met de handen voor zijn aangezigt naar zijne slaapkamer bij Price.

Bij Vernan was alles in opschudding. Mary had half laten blijken wat er tusschen haar en mijnheer Jackson was voorgevallen; men had hem naar de rivier zien snellen, en hij was niet terug gekomen; er bestond geen twijfel meer of Harri had een einde aan zijn leven gemaakt. Men ijlde naar alle kanten, riep en schreeuwde, doorzocht alle hoeken, liet hem zelfs omroepen, en eindelijk vond men hem weenende in zijn bed.

Zevende Hoofdstuk.

Waar een vischpartytje en Prices verjaardag luisterryk gevierd.

Welke pogingen men ook aanwendde om Harri weder in het gezelschap terug te doen komen, er was geen praten tegen. Hij begeerde niets liever dan dat men hem stil liet liggen, waarin men dan ten allerlaatste ook toestemde. Hij sliep spoedig in, en droomde van eenen hond, van minnarijen, van rivieren en van verloofde meisjes, die in tuinen wandelden. Den volgenden morgen bij zijn ontwaken vond hij het regt genoegelijk op het land, en was verblijd gedurig ander groen dan dat van zonneblinden te kunnen aanschouwen. Zich in dusdanige bespiegelingen verdiepende, hoorde hij zich bij zijnen naam noemen, en nu zijne blikken huiswaarts wendende, ontdekte hij Price, die in dezelfde boot zat, waar hij vroeger was uitgevallen. Naast Price zat Bothman eene boterham te eten, en achter dezen lagen een twaalftal hengels, om elk, die verstand van visschen had tot dat genoegen uit te lokken. Gemakkelijk kon hij vermoeden dat dit weêr een vischpartijtje zou worden, en niettegenstaande de vorigen hem zoo slecht bekomen waren, gevoelde hij toch wel weêr ambitie voor een nieuw.

– Wel geslapen? vroeg Price, toen Harri op zijn wenken in de boot stapte.

– Uitmuntend! antwoordde deze.

– Apropos! begon Bothman, wat gekke dingen hebt ge gisteren uitgevoerd?

– Ne parla plus de ça, antwoordde Harri weder in eene vlaag van hoogdravende geleerdheid, en in de gedachte verkeerende dat Bothman hem niet zou verstaan. Doch Bothman verstond die miserabele taal zeer goed, en dit was een geluk, daar onze held gewis de volle laag voor zijne onbezonnenheden zou gekregen hebben. Doch geene enkele bijzonderheid kenmerkte dezen dag, zoodat ik niet in staat ben er u iets, uwer aandacht waardig, over mede deelen. Het eenigste wat door mij in het midden zou kunnen gebragt worden, moest wezen dat de daarop volgende dag de luisterrijke en plegtige herinnering zou zijn van een tijdstip, waarop de wereld-bevolking met een persoon vermeerderd werd, of met andere, misschien meer bevattelijke woorden, dat het den anderen dag Price's verjaardag was.

De vreugde scheen op dien dag zich alleen in het dorp Hampstead gevestigd te hebben. Eene vlag wapperde uit het dakvenster van Price's huis, de voordeur was met groen versierd, de koetsier en de meid waren in hunne zondagsche kleêren, alles voorspelde eene feestelijkheid, die men niet alle dagen gewoon was.

Uit een gevonden prenteboekje had Harri eenen wensch van buiten geleerd, zonder er evenwel zijne nachtrust aan te hebben opgeofferd; en voor dat er nog iemand aan dacht om hem, die verjaarde, te gaan feliciteren, zeide Harri zijn negeuregelig wenschje reeds op. Tegen den middag kwamen de andere vrienden en bekenden uit het dorp, die als naar gewoonte hunne maaltijd voor deze keer bij Price gingen houden.

Reinau met zijne dochter was er ook. De man scheen wel veertien dagen over zijnen wensch gepractiseerd te hebben, zoo lang was hij; men moest haast gelooven dat hij hem bij de ellemaat wilde debiteren. Och! laat ik dien wensch eens even mededeelen, misschien kan hij anderen nog tot model dienen.

„Vriend Price! daar ik in de berekeningen, welke ik heb gemaakt, niet meen zeker te zijn, en buitendien ook reeds van Smelton en anderen vernomen heb, dat het heden de dag is, waarop gij voor zestig jaar door het bestuur van den Almagtigen, goedertierenden Schepper in de wereld zijt gekomen, zoo reken ik het, als uw vriend tot mijnen pligt, om u op dien dag bij de vele wenschen, welke gij van uwe nabestaanden, vrienden en vriendinnen ontvangt, ook den mijnen te voegen. Ik wensch dus, beste vriend! dat wij nog lang het genoegen mogen smaken u bij ons te hebben, dat gij uwe dochter nog lang moogt bezitten, dat Smelton spoedig met haar mag huwen, dat gij nog vele redevoeringen in ons genootschap zult kunnen houden, dat gij altijd den armen gedachtig zult zijn, en dat gij eens van alle aardsche betrekkingen afgescheiden, het loon voor uw wezenlijk braaf leven zult erlangen."

Kijk! daar kwamen Price de tranen van in de oogen. Dat was eerst eene toespraak om iemand het hart te vermurwen.

Harri voegde er bij:

– Mijnheer Price ik feliciteer u met uwen verjaardag, en hoop dat wij het nog lang met elkander mogen doen. (1)

(Vervolg hierna.)

(1) Letterlijk gebeurd.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.